

Zvezek 8.

Letnik VI.

Avгуст 1902.

Krščansko upanje.

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec avgust.)

Časih se zgodi, da neusmiljen človek vjetemu ptičku poreže peruti zato, da uboga živalca ne more ulti. Kaj je ptica brez peruti? Živi še, a ne več tako, kakor je hotel dobri Stvarnik, ki ji je dal lahka krila. Po zemlji hodi, ne more pa več poleteti v jasne solnčne višave. Kar je ptica brez peruti, to je človek brez upanja. Upanje nas dviga kvišku nad to ubogo zemljo, tja gori, kamor nas žene srce, v družbo nebeških duhov, k Bogu samemu. Brez upanja v duši človek živi, lazi po zemlji, a to življenje je tako da ni več vredno in dostojno človeka. In koliko ljudi hodi dandanašnji po svetu — brez upanja! Zato je pa njih življenje tako strašno žalostno, zato slišimo in beremo vsak dan, ta in ta je sam sebi končal življenje!

Kaj je torej krščansko upanje? Iz katekizma vemo, da je upanje druga izmed treh božjih čednosti, sveta, nadnaravna moč, ki jo je Bog vлил v našo dušo pri sv. krstu in potem zopet, kadarkoli nas je iznova posvetil.

Dokler človek nosi v prsih to božjo moč, krščansko upanje: trdno in zanesljivo pričakuje, da bode dosegel večno srečo, po kateri hrepeni naše srce. Vidi sicer pred seboj ozko in strmo pot, s trnjem posuto in s križi zaznamovano: pa to ga ne straši; zakaj zanaša se na pomoč Onega, ki nam je nebesa obljubil zavoljo zasluženja Jezusa Kristusa; zanaša se na Boga, ki je vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest, in zato more in hoče izpolniti vse, kar je obljubil. Pač se morda časih spotakne in pade na strmi poti, pa zato ne izgubi poguma, ampak vedno upa. In Bog, ki noče smrti grešnika,

ampak hoče, da se izpreobrne in živi: Bog mu podá svojo roko in mu pomaga vstati.

Tudi časnih stvari pričakuje od Boga, v kolikor so nam te potrebne, da moremo služiti Bogu. Človeka, ki je v njem živo krščansko upanje, nikoli ne tarejo prevelike in nepotrebne posvetne skrbi. Seveda dela in se trudi; saj Bog hoče, da si človek z delom služi vsakdanji kruh; toda blagoslova in uspeha pri delu pričakuje edino od Boga; nanj se zanaša, da mu bode dal, kar je res potrebno za življenje. In ko bi časih celo kruha ne bilo vemo vendarle, da Bog na nas misli in nas samo zato pokorí, ker je to bolje za nas. Pobožen samotar, pater Andrej, je rekel: „Dobri Bog vé, da nimam s čim živeti; on me mora torej preživiti; in če mi ne dá, s čimer bi mogel živeti, mi bo dal vsaj potrpežljivosti, da bom mogel mirno in vdano trpeti.“

Srečen človek, ki živi v blaženem upanju, da bode kdaj dosegel večno srečo v nebesih. To upanje mu je opora v nesreči, zdravilo v bolezni, tolažba v žalosti. Ker seže njegovo upanje na onostran groba, mu je lahko in sladko celo to, kar je za nas ljudi najbolj težko in najbolj grenko: lahko in sladko mu je celo umreti.

Sv. Alojzij je pisal svoji materi dne 10. junija l. 1591, to je deset dni pred svojo smrtjo: „Vaše pismo, draga mati, me je našlo še živega; a želim si kvišku v nebesa, da bom tam večno hvalil Boga. Mislil sem, da bom ob tej uri že gori; pa mrzlica je nekoliko ponehala in tako sem še učakal svečan praznik vnebohoda Gospodovega. Od tega dne je bolezen zopet hujša in počasi se pripravljam na pot k nebeškemu Očetu, na čigar srcu bom tako varno in pa večno počival. Sv. Pavel pravi: kdor ljubi, se joka z joka-jočimi in se veseli z veselimi; zato bode, draga mati, veliko Vaše veselje, ker mi bode Bog storil milost, da me popelje v resnično veselje, katerega ne bom nikoli izgubil. Priznam Vam, draga mati, če premišljuješ božjo dobroto, to morje brez dna in brez bregov, se mi misli nekamo zmedó in izgubé; in ta neskončni Bog me kliče k večnemu počitku za tako kratek in majhen trud; vabi me in kliče doli iz nebes, da grem uživat najvišjo dobroto, katero sem tako zanikarno iskal; obeta mi plačilo za solze, ki sem jih tukaj malokdaj pretakal. Glejte torej in pazite, draga mati, da ne bote delali krivice tej neskončni dobroti; krivico pa bi ji delali, ko bi objokovali kot mrtvega tistega, ki bo živel pri Bogu in Vas podpiral s svojimi molitvami bolj, kakor je to mogel na zemlji storiti. Ne bova dolgo ločena; tam gori se bova zopet videla: tam se bova skupaj veselila, združena z Zveličarjem bova hvalila z vsemi močmi svoje duše in slavila njegovo usmiljenje vekomaj... Molite zame, da bom prišel tja, kjer je vse moje upanje...“

Deset dni potem, na osmino sv. Rešnjega Telesa, je Alojzij še enkrat prejel sv. popotnico. Ni bil sicer videti nič slabši, kakor prejšnje dni, a sam je precej zjutraj zagotovo rekel: „Danes bom umrl.“ Zbrali so se krog njega redovni bratje in Alojzij se je od vsakega posebe poslovil in ga objel. Prav tisti čas stopi v sobo tudi pater provincijal in reče Alojziju: „Kako Vam je, frater Alojzij?“ — Oni odgovori: „Šli bomo, pater!“ — „Kam pa?“ — „Vpraša provincijal, kateremu se Alojzij ni zdel tako nevarno bolan. — „V

nebesa!“ odgovori svetnik. — In res je šel v nebesa še tisto noč. Brez smrtnega boja, poln sladkega upanja, je mirno v Gospodu zaspal.

Tako umira, kdor v Gospoda zaupa!

Kako pa živi in umre človek brez upanja? Bratomorec Kajn je obupal, da bi mogel kdaj dobiti odpuščenje za svojo pregreho. In kaj je storil v svojem obupu? Pobegnil je spred Gospoda in bil je nestanoviten in bežen na zemlji. To vam je živa podoba obupanega človeka! Kdor več ne upa v Boga, beži pred Bogom in se skriva pred njim. Ogiblje se vsega, kar ga spominja Boga in nebes: ne moli več, ne hodi več v cerkev, nobene pobožne besede ne more več slišati. Če mu časih nehoté pride Bog na misel, se trudi, da tako misel kolikor moči hitro prežene iz glave. Na onem svetu zanj ni več nebes, zato pa hoče imeti nebesa na tem svetu. Vdá se uživanju, streže samo svojim grdim strastem. Živi kakor v neki omotici; in če se včasih za trenotek strezne, skuša, da hitro zopet zatopí spomin in pamet v sladnosti.

In kakšen je konec takemu življenju? Razuzdan mladenič je zbolel na smrt. Poklicali so duhovnika. Prijazno in sočutno ga povpraša duhovnik, kako mu je. Mladenič odgovori: „Če bo to še dolgo trpelo, bom sam naredil konec bolezní“, — in ob teh besedah se ozre na steno, kjer sta viseli dve pištoli. — „Ne, dragi, tega ne bote storili“, tako ga mirí duhovnik. „Vaše srce je pogumno; a to, kar mislite storiti, bi bila sramotna slabost in plašljivost. V nesreči vstrajati in trpeti — je plemenito in vam nakloni plačilo v večnosti... Pa zakaj se ne zatečete k sv. veri, ki nam daje tako sladke tolažbe tudi v najhujši nesreči?“ — „Priatelj“, odgovori bolnik, „to je z a m e p r e p o z n o. V otročjih letih so mi pač vtepli v glavo nekaj katekizma, pa to sem kmalu pozabil; pozneje v vrtežu in vihri življenja pa nisem niti hotel na vero misliti; in sedaj je prepozno.“ — Duhovnik se je žalosten poslovil, — Za osem dni se je vrnil in začel iznova prijazen razgovor z bolnikom. Obupan mladenič mu je odgovoril: „zame je prepozno.“ — Še enkrat je prišel dobri duhovnik k nesrečnemu mladeniču. Govoril mu je o božjem usmiljenju in o dobroti božji, prosil ga in rotil, naj se vendar spravi z Bogom, predno bo umrl in skusil božjo pravico. Pa bilo je vse zastonj. Mladenič se je razjezil in zavpil nad duhovnikom: „Poberite se proč od tod in pustite me v miru. Če bom poginil, pa naj poginem!“ — „Dobro, jaz bom šel“, pravi duhovnik, „samo to mi še dovolite, da za vas malo molim.“ Odmolil je kratko molitev in potem rekel: „Z Bogom torej: pred božjim sodnjim stolom se bova zopet videla!“ — To so bile njegove zadnje besede. Na zemlji se nista več videla; zakaj še tisti dan je mladenič izdihnil. Popoldne ob štirih je bilo; bolnik je bil vstal iz postelje in ko je ravno bil izustil grdo kletev, se mu je udrla kri iz ust, in zgrudil se je mrtev na tla. — To se je zgodilo na pustno nedeljo l. 1819., in duhovnik, ki je hotel nesrečnega mladeniča rešiti, je bil slavni opat in kanonik knez Hohenlohe.

Primerjajte med seboj smrt nedolžnega mladeniča sv. Alojzija, ki je umrl v sladkem upanju na neskončno božje usmiljenje: in pa smrt raz-

uzdanega mladeniča, ki je radi svojih grehov izgubil vse upanje! Kakšno smrt si vi zase želite?

Če hočete, da bote kdaj umrli v sladkem upanju na božje usmiljenje, varujte se greha, ki polagoma zamori vse upanje v duši. Zlasti pa se bojte onega greha, ki največ mladih ljudi žene v obup; bojte se nečistosti in razuzdanosti! In če ste morda padli, ah nikar ne obupajte! Božje usmiljenje je neskončno, in Bog hoče, da se vsi ljudje zveličajo. Zato sme vsak upati odpuščanja, naj so njegovi grehi še tako veliki, če le stori, kar Bog zahteva za odpuščanje. In kaj je tisto, kar Bog zahteva, predno nam grehe odpusti? Bog hoče, da z njegovo milostjo svoje grehe obžalujemo, da se jih kesamo in svoje grešno življenje popravimo. Pojdimo torej k izpovedi, in sicer brž ko le moremo; zakaj Gospod nam veleva: „Bodite pripravljene, ker ne veste ne dneva ne ure.“ Če odlašamo pokoro, utegnemo zamuditi uro milosti. Dobro pomnimo: kdor se letá in leta upira božji milosti, zanj se je zelo bati, da bode tudi v zadnji uri za milost božjo trd in gluha. Ko je zdrav, se mu zdi, da je še prezgodaj delati pokoro; ko bode bolan, se mu bo zdelo, da je prepozno — in bo obupal!

Upajmo torej vedno, a predrzni ne bodimo nikoli! Če smo nesrečno padli, storimo nemudoma vse, kar le moremo, da bodemo z božjo pomočjo brž zopet vstali. Sv. Karol Boromejski je dejal tako lepo, in po njegovih besedah hočemo tudi mi ravnati: Vedno najboljše upajmo, a vedno tudi najboljše delajmo!

Prošnja presv. Srca Jezusovega.

Ko je naš ljubi Jezus po mestih in trgih oznanoval sveti evangelij in videl vso nadlogo in revščino, dušno in telesno: se mu je v srce smililo zapuščeno ljudstvo; zakaj množice so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: „Žetev je sicer velika, ali delavcev je malo. Prosite torej Gospoda žetve, da naj pošlje delavcev v svojo žetev.“ (Mat. 9, 35—38.)

S to željo, dragi prijatelji presv. Srca, se obrača ljubi Zveličar tudi do vas in vam govori: „Prosrite Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev.“ — Ta mesec so naši škofje posvetili nove mašnike in poslali mlade delavce v žetev Gospodovo. Toda dela je mnogo, žetev je velika, in delavcev je malo. Koliko krajev je brez duhovnika! In drugje, kjer so imeli poprej po dva ali tri gospode, imajo sedaj komaj enega. Ljudje, ki so sami izgubili vero, begajo verno ljudstvo, trosijo mednje krive nauke; množice so izmučene in razkropljene kakor ovce brez pastirja. Jezusu se v srce smililo ubogo ljudstvo in vas, svoje častivce in prijatelje, prosi, da molite za dobre dušne pastirje. Nikar ne pozabite: dobri dušni pastirji so za ljudstvo velika dobrota božja; Bog pa hoče, da si to dobroto izprosimo z molitvijo.

Molite torej posebno tale mesec, ko si mladeniči izbirajo svoj poklic. Gotovo je med njimi ta in oni, ki ga Bog kliče v duhovski stan. Molite

zanje, da ne bodo gluhi za božji klic, ampak poslušni milosti šli tja, za kamor jih je Bog odločil.

Taka molitev je res apostolsko delo. To je molitev popolnoma po želji Srca Jezusovega! — Kdo ne bi rad z veseljem ustregel presv. Srcu, ko bi ga Jezus prosil majhnega daru? Tak dar, katerega želi od nas presv. Srce, je molitev za dobre dušne pastirje. Izpolnimo torej Jezusu njegovo srčno željo in prosimo nebeškega Očeta, da pošlje mnogo delavcev v svoj žetev!

Kako se je začela in razširjala pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

(Sestavil —a—.)

III.

Kljub vsem zaprekam, katerih je imela pobožnost do Srca Jezusovega v izobilju, kakor smo videli, se je vendar spešno razširjala. Bog je namreč obujal v ta namen ob gotovih časih goreče častivce in častivke presv. Srca, ki so se popolnem žrtvovali v ta vzvišeni namen in tako dobri stvari polagoma pripomogli do sijajne zmage.

P. Janez Eudes, predhodnik Margarete Alakok.

Ravno tristo let je minulo, kar je bil rojen (l. 1601.) ta sloveči misijonar in goreč častivec najčistejšega srca Marijinega in božjega Srca Jezusovega. Prizadeval si je ne le v pridigah, ampak tudi v mnogih znamenitih spisih to lepo češčenje razširjati, zato je vse svoje duhovne ustanove, zlasti duhovska semenišča, posvetil tema najsvetejšima srcema. Mladim svojim misijonarjem je naročal, naj vselej na misijonih vneto govoré tudi o tem vzvišenem predmetu. Posrečilo se mu je že leta 1670. dobiti škofijsko dovoljenje, da sme v svojih družbah praznovati praznik Srca Jezusovega. A že l. 1641. je sestavil krasne dnevnice v čast Marijinemu in kasneje tudi v čast Jezusovemu Srcu.

Razun tega je ustanovil mnogo bratovščin teh dveh najsvetejših Src. Sveti oče Klemen X. so jih potrdili in leta 1674. z odpustki obdarovali. V enem svojih semenišč je dal tudi sezidati kapelo v čast Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

Tako je goreči misijonar z velikim uspehom pripravljaj pot poslanki Gospodovi, Margareti Alakok, kajti po njegovem prizadevanju je več kakor trideset škofov odobrilo to pobožnost in jo vpeljalo v svojih škofijah.

Preobrat v samostanu Paré-le-Monial.

Videli smo, kako nepovoljen uspeh je imela Margareta Alakok pri svojih prvih poskusih za to pobožnost, celo pri svojih redovnih sestrah. A poslanka Kristusova ni izgubila poguma: „One, ki se zdaj ustavljajo, bodo

med prvimi in najboljšimi častivkami Srca Jezusovega“, tako je z gotovostjo zatrjevala in potrpežljivo čakala boljših časov.

Dve nekdanji Margaretini prednici, ki sta bili v tem času že v drugih samostanih, sta vedeli za njena razodetja; zato se je Margareta z novim zupanjem in odkritosrčnostjo obrnila na nji in jima naznanila, kako lepe obljube je dal Zveličar vsem gorečim razširjevalcem te pobožnosti. — To je imelo uspeh! Kmalu nato so se trije samostani Obiskovanja posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu.

Tako lepemu zgledu svojih sester se ni smel dalje ustavljati samostan v Pareju. Posebno veliko moč je imel zgled matere Greyffle, prednice v samostanu Semur. Ta je bila nekdanj tudi Margaretina prednica in ji je takrat, kakor je bilo splošno znano, ostro in odločno nasprotovala. Sedaj je bila pa med prvimi, ki so svoj samostan posvetile božjemu Srcu... Pa tudi razmere so se izpremenile v Margaretinem samostanu. O njeni neprisiljeni svetosti in resničnosti njenih razodetij je bil zdaj ves samostan prepričan.

Bilo je v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa leta 1686. V samostanu Paré se je pripravljala nenavadna slovesnost. Na koro so redovnice postavljale in skrbno zaljšale altarček v čast — presv. Srcu Jezusovemu, kateremu se je tisti dan ves samostan slovesno posvetil. Margaretino veselje je bilo nepopisno, ko je videla, da se prerokovanje Gospodovo tako natančno izpolnjuje. In res, za to slovesnost se je v začudenje vseh posebno zavzela neka vplivna sestra, ki je bila pred kratkim še najhujša nasprotnica Margareti in pobožnosti Srca Jezusovega.

Ta preobrat v redu Obiskovanja, zlasti v Pareju, je obetal, da se bližajo pobožnosti do presv. Srca lepši časi.

Prvi apostol presv. Srca Jezusovega.

Jezuita p. Klavdija de la Kolombiêra je Jezus že leta 1674. Margareti obljubil in tudi kmalu nato poslal za tolažnika in dušnega vodnika. Ta sveti mož se je brž prepričal o resničnosti Margaretine svetosti in njenih prikazni in se je dne 21. junija 1675. leta tudi sam posvetil božjemu Srcu Jezusovemu. V plačilo za to je bil izbran od Previdnosti božje za prvega apostola Srca Jezusovega.

Margareta je razodela svojemu dušnemu vodniku Gospodove prikazni in želje njegovega božjega Srca. Pater Kolombiêr je glavno razodetje natančno popisal. Žal, da goreči pater ni dalj časa ostal v Pareju. Poslali so ga namreč njegovi predstojniki že v jeseni l. 1676. na Angleško, da bi na dvoru vojvodinje jorške, prihodnje angleške kraljice, oznanoval besedo božjo. Dasi je živel na kraljevskem dvoru, vendar je bil vedno v duhu z Bogom, tako da so ga sploh le svetnika imenovali. Že takrat je slovel kot „daleč okrog znani apostol presv. Srca Jezusovega“. Sloveči jezuit Gallifet, njegov učenec, pravi o njem v svoji knjigi o pobožnosti presvetega Srca Jezusovega, katero je izdal leta 1726., da je bilo ime patra Kolombiêra že tedaj po vsej Evropi slavnoznan kot izvrstnega cerkvenega govornika,

katerega tudi tiskane pridige so povsod najobilnejši sad obrodile. In o njegovi knjigi, v kateri je popisal prikazni zvel. Margarete, pravi, da so jo ljudje z največjo slastjo prebirali in da je bila že začetkom 18. stoletja v različne jezike prevedena in po vsej Evropi razširjena.

Zaslovel pa je p. Kolombiër tudi vsled svojega vsestranskega delovanja na angleškem dvoru. A ta njegova gorečnost za čast božjo bi mu bila skoraj prinesla zaželjeno — mučeniško krono. Krivoverni anglikani so namreč obdolžili poleg mnogo drugih tudi njega — zarote proti kralju, katero so si v svojem strastnem sovraštvu do katoličanov popolnem izmislili. To je bil vzrok, da so bolnega in vsled večkratnega bluvanja krvi zelo oslabiljenega patra vrgli v mrzlo ječo. Šlo je za njegovo življenje. Vendar iz posebnih ozirov ga niso umorili, ampak prognali iz dežele. 19. ali 20. decembra leta 1678. je zapustil svojo hudo ječo, v kateri je bil kake tri tedne, in se napotil domov na Francosko. Zgodilo se je, kakor mu je bil napovedal frančiškanski pater, Joahim, katerega so tudi takrat zaradi vere preganjali in kasneje celo umorili. Temu pobožnemu patru je goreči apostol Srca Jezusovega v zaupnem pogovoru razodel željo — po mučeniški kroni. A ta mu je odgovoril: „Vaše življenje bode še ohranjeno, da bodete mogli sladko pobožnost Srca Jezusovega še dalje razširjati in pojemajočo gorečnost v mnogih srcih nanovo poživiti.“

A Kolombiërovo zdravje je bilo uničeno. Z ozirom na to so ga poslali njegovi predstojniki v Lion za duhovnega vodnika mladim jezuitom. Tu je zopet delal, kolikor je mogel, za razširjanje kraljestva Srca Jezusovega; posebno je vnmal svoje gojence za to pobožnost. Njegovo prizadevanje je imelo najlepše uspehe. Vzgojil je mnogo gorečih razširjevalcev pobožnosti Srca Jezusovega. A kmalu je moral po nasvetu zdravnikov tudi Lion zapustiti in se je zopet naselil v Pareju, kjer je že 16. svečana leta 1682. 41 let star umrl.

Vnema za pobožnost Srca Jezusovega v redu Obiskovanja in Margaretina smrt.

Za uspešno razširjanje pobožnosti je bilo potreba primernih podob in knjižic. Redovnice Obiskovanja v samostanu v Dijonu so jih prve preskrbele in razširjale tudi v druge hiše svojega reda. Pa tudi Margaretine redovne sestre v Pareju so si prizadevale s podvojeno gorečnostjo popraviti to, kar so vsled prejšnje mlačnosti zamudile. Zato so si dale že leta 1688. na samostanskem vrtu sezidati lepo kapelo Srca Jezusovega, ki še dandanašnji stoji. Naslednje leto so si redovnice iz samostana v Dijonu izprosile od škofa dovoljenje, da se je prvič posebna maša brala v čast Srcu Jezusovemu in ravno tisto leto se je v samostanski cerkvi očitno praznoval praznik Srca Jezusovega z veliko slovesnostjo. Ustanovila se je tudi tam bratovščina večne molitve k Srcu Jezusovemu, h kateri je kmalu prav veliko udov pristopilo.

Margareta z veseljem omenja v svojih pismih, koliko dobrega so storile male knjižice, dnevnic in podobice Srca Jezusovega, katere so se raz-

širjale nadaleč okrog in bile povsod z navdušenjem vsprejete, celo daleč tam na Poljskem. Na Francoskem v Marseillu je bilo 29 samostanov in vsi so že takrat goreče častili Srce Jezusovo. Razen tega je doživela Margareta Alakok tudi ustanovitev dveh novih bratovščin presv. Srca Jezusovega, potem pa se je preselila v nebesa častit to najboljše Srce in s svojo priprošnjo pospeševat njegovo češčenje. Umrla je dne 17. oktobra leta 1690. vsa vesela in srečna, da se je svet začel poprijemati pobožnosti, za katero edino je živela.

Deset let kasneje je že ves red Obiskovanja negoval to pobožnost in vsak samostan si je prizadeval razširjati jo po svojih močeh.

Velik shod v čast prečisti Devici Mariji.

Pridi k nam Tvoje kraljestvo" — tako molimo in prosimo vsak dan. Če pa hočemo, da se bo utrdilo med nami kraljestvo Jezusovo, razširjajmo ob enem kraljestvo Marijino. — Da bi verni narodi bolj in bolj častili presv. božjo Mater, so bili zadnja leta že razni slovesni shodi: v Livornu (1896), v Florenci (1897), v Turinu (1898), v Lionu (1900). Pa vsi ti shodi so bili bolj ali manj omejeni na eno deželo, na en sam narod. Letos bo od 18. do 21. avgusta v Friburgu v Švici Mariji v čast veličasten shod, h kateremu so povabljeni katoličani vseh narodov, vseh dežel. Sv. oče Leon XIII. so v posebnem pismu (10. junija) z veseljem pozdravili to lepo misel in želé, da bi se mnogo Marijinih častivcev zbralo k temu sijajnemu shodu. Prišli bodo škofje in duhovniki iz vseh krajev, učenjaki in slavni govorniki, otroci Marijini od juga in severa, od izhoda in zahoda: zbrala se bo velika družina, da skupaj počasti in proslavi nebeško Mater in Kraljico, Marijo prečisto Devico. Če Bog dá, pojdetja tja tudi iz naše kranjske dežele dva gospoda, da bota sporočila pozdrave slovenskih sinov in hčerâ Marijinih. — Poleg drugih lepih stvari bo pri tem shodu razgovor tudi o tem, ne bi li kazalo prositi v Rimu, da se nauk o vnebovzetju Marije Device proglasi za versko resnico. Govorili bodo potem, kako naj družbe in bratovščine Marijine delajo apostolsko, in kakšen pomen ima češčenje Marijino za krščansko življenje; skratka, o vsem tem, kar se je doslej storilo in kar še treba storiti v čast Marijino, o vsem tem bodo poročali in se razgovarjali in med seboj posvetovali zbrani častivci Marijini.

Sv. Janez Berhmans.

(13. avgust.)

Dne 13. avgusta leta 1621. je umrl v Rimu mlad svetnik. — imel je še le dvaindvajset let in pet mesecev. Ko je čutil, da je blizu zadnja ura, je prosil, naj še enkrat pri njem molijo lavretanske litanije. Nepremično je zrl na podobo Marijino; in ko je mašnik izgovarjal naslove: „Mati prečista“, „Kraljica devic“, je umirajoči mladenič vzdignil glavo in jo spošt-

Ijivo nagnil Mariji v čast. V rokah je imel drobno knjižico, molek in sveto razpelo in vse tri stvari je pobožno poljuboval. „Jezus! Marija!“ ti imeni je izgovarjal pristrčno in zaupljivo, „Jezus! Marija!“ je ponavljal bolj in bolj tiho, dokler se ni duša ločila od telesa in pohitela tja gori v sveta nebesa k Jezusu in Mariji! — Tako je umrl sv. Janez Berhmans.

Nekaj posebnega v življenju tega mladega svetnika je njegova pristrčna pobožnost do Marije. Vije se skozi njegovo življenje kakor prijazen potoček, ob čigar bregu cvetó najlepše cvetice svetih čednosti. Marijini sinovi in hčere se lahko učé pri njem, kako morajo častiti svojo nebeško Mater.

Rodil se je leta 1599., dne 13. marca, v Diestu, starem mestecu na Nizozemskem. Še dandanašnji je ohranjen del njegove rojstvene hiše in sobica, v kateri je tekla zibelka temu izvoljenemu otroku, je izpremenjena v kapelico. Stariši mu niso bili bogati, pač pa zelo pobožni.

Blizu mesteca je bila že takrat sloveča božja pot pri Materi milosti na Ostrem hribu (Montaigü). Tu sem je Berhmansova mati Elizabeta večkrat nesla svoje nedolžno dete in z njim molila pred čudežno podobo. In ko je Janezek toliko odrasel, da je mogel sam hoditi, je pogosto romal k prijazni cerkvi na hribu. Ljudje, ki so ga videli, poročajo, da se je vedno tako resnobno in pobožno vedel, da je bil vsem v lep zgled. Vso pot ni izpregovoril besedice, molil je na tihem rožni venec in se pogovarjal v duhu s prečisto Devico. Pred njeno podobo je klečal kakor angel; nobena stvar ga ni mogla zmotiti v sveti zbranosti.

Zgodaj je začel pobožni deček hoditi v šolo in precej prvo leto je prekosil vse svoje součence. Stariši so želeli, da bi študiral naprej; pa šla jim je trda za denar, in oče je že premišljeval, kam bo dal Janezka učít kakega rokodelstva. Dobri Bog, ki si je bil zase izbral nedolžnega dečka, je pomagal v hudi sili.

Leta 1616. je prišel Janez Berhmans v šolo k patrom jezuitom v Mehliniji. V zavodu pri dobrih in izkušenih učiteljih so v mladeniču hitro pognale kalí svetih čednosti, ki mu jih je bila pobožna mati vsadila v otroško srce. Kakor drugje so bili patri tudi tu med gojenci zasnovali Marijino družbo. Berhmansa je že samo ime „kongregacija naše ljube Gospe“ navdajalo z veseljem. Nebeška Kraljica mu je bila vedno ljuba mati, in zato je srčno želel, da bi se ji tudi on kot hvaležen otrok posebno posvetil. Predniki so ga radi sprejeli v družbo, in Janez je bil ves srečen, da bo mogel poslej z drugimi sinovi Marijinimi skupaj častiti presveto božjo Mater. Nebeško veselje mu je napolnjevalo srce, ko so se otroci Marijini zbirali k shodom, skupaj molili in poslušali lepe govore o ljubi Materi, prečisti Devici. Živel in delal je natanko tako, kakor so velevala družbena pravila in kakor je učil modri vodnik. Marijo posnemati, Marijo ljubiti in častiti: to je bila njegova edina misel. Že prej je mnogo molil v čast Materi božji, sedaj je dodal še dnevnicke prečiste Device. V početku vsakega meseca si je določil en dan, ki ga je bolj tiho in zbrano preživel; ta dan je šel k družbenemu vodniku in ga povprašal, kaj naj stori v novem mesecu, da bo bolj všeč Mariji in angelu varihu. Prosil je tudi vodnika, naj mu pove, katero napake se mora posebno varovati, in katero čednost posebno gojiti, da bo bolj podoben Mariji. Vsaka beseda izkušenega vodnika je padla na dobro zemljo in rodila stoter sad.

Kolikor mu je preostajalo časa pri učenju, ga je porabil za molitev in dobra dela. Po sv. obhajilu se je v časih po dve do tri ure zahvaljeval ljubemu Jezusu. Vsak petek je molil križev pot, in sicer bos. Pred Marijinimi prazniki se je strogo postil; v hiši je z veseljem oskrboval najnižje delo, da bi bil tako nekoliko podoben ponižni dekli Gospodovi.

Njegova beseda in njegov zgled sta zelo pomagala, da je družba rastla in bila tudi sama v sebi vedno bolj popolna. Srčno ga je veselilo, kadarkoli je kdo nanovo prišel pod zastavo nebeške Kraljice. „Ne morem tajiti“, tako je rekel včasih, „da imam posebno rad tiste mladeniče, ki ljubijo in časté Marijo“.

V tistem času je prišla prvokrat med ljudi knjiga, v kateri je bilo opisano življenje sv. Alojzija; sveti mladenič je umrl leta 1591. Berhmans je pridno prebiral te bukve: bral je počasi in s premislekom, vsako stvar je dobro preudaril. Videl je, kako je Alojzij, ta angel v človeški podobi, iskal poti, po kateri bi najbolj verno in najbolj gotovo prišel v nebesa. Zapustil je očeta in mater, dom, časti in bogastvo, in šel ubog za ubogim Jezusom. Janezu je šlo do srca, kar je tu bral. Že zmladega je ljubil Boga in svet zaničeval. Tista skrita želja v njegovih duši, da bi dal svetu slovo, se je močneje in močneje pojavljala. Toda kako naj bi on, sin ubogih starišev, šel v samostan, očeta in mater pa pustil same brez podpore? In zatrl je v srcu misel na samostan. Toda Duh božji, ki je Janeza klical v sveto samoto, mu je zopet zbudil v srcu misli na samostansko življenje. In Janez je iznova premišljeval, kaj mu je storiti. Boga hoče služiti, to mu je bilo jasno; in mašnik hoče biti, to si je želel že v otročjih letih. Edino vprašanje zanj je bilo: Kje bom v svojih razmerah, s svojimi zmožnostmi Boga najbolje služil; kje bom najbolj gotovo dosegel največjo svetost?

Mnogo je molil in se pokoril, da bi mu Bog dal spoznati svojo voljo; posvetoval se je pogosto tudi s svojim izpovednikom, in slednjič po dolgem premišljevanju se je odločil za red tovarištva Jezusovega. Stariši so mu dovolili, dasi s težkim srcem, da naj gre, kamor ga kliče Bog; in jeseni l. 1616. je šel v samostan k patrom jezuitom. Dve leti pozneje se je preselil v Rim, da je tam nadaljeval svoje učenje.

Odkar je bival v Rimu, se zdi, da je njegova gorečnost za čast Marijino le še rastla. „Marija je moja mati, in jaz sem njen otrok“, te besede je večkrat ponavljal. „Če ljubim Marijo, vem zagotovo, da se bom izveličal; pri njenem Sinu bom vse dosegel, kar bom hotel. Vsak mora imeti neko varno zavetje; jaz ne poznam bolj varnega zavetja kot so rane Kristusove in materin plašč Marijin.“ V njegovih zapiskih, ki so se nam ohranili, se bere največkrat tale sklep: „Ne bom si dal mirú, dokler ne bom iz vsega srca ljubil Marije.“

Česar je srce polno, to usta rada govore. Sveti Berhmans je najrajši govoril o svoji ljubi materi Mariji. Če je le bila prilika, je zasuknil besedo na Marijo, in govoril je o nje časti, njenih milostih s tako vnemo, da ga je vsak rad poslušal. Kar je kje kaj lepega bral o Mariji, si je zapomnil in prilično povedal svojim tovarišem. Njegova čista duša je skoraj vedno mislila na nebeško Mater; in neštetokrat je v srcu vzdihnil k njej: „Ti si moja mati, o Marija, večno te hočem ljubiti.“ Vsako jutro in vsak večer je ponovil družbeno molitev, s katero se je posvetil Mariji. Kadar je le mogel, je na sprehodu šel obiskat sedem Mariji posvečenih cerkvâ. Mariji v čast je zložil rožni venček brezmadežnega spočetja, ki ga Marijini otroci še dandanašnji radi molijo.

Najljubša molitev pa mu je bila sv. rožni venec. Ni minul dan, da ne bi ga bil odmolil. Molek je nosil vedno pri sebi; ponoči si ga je kot orožje zoper hudobnega duha ovil okrog roke ali pa si ga je dejal okrog vratu. Kadar je molil rožni venec, je bil ves zatopljen in kakor zamaknjen v skrivnosti iz življenja Jezusovega in Marijinega. Ljubljenec Marijin je bil tedaj v duhu ves pri svoji materi. V ponižnosti in svetem spoštovanju je ponavljal besede, s katerimi je nekdanj angel Gabriel pozdravil Marijo: „Češčena Marija“, — in ozrl se je proti nebesom, kakor da vidi pred seboj

Njo, kateri je veljal ta pozdrav. „Milosti polna“, je molil naprej in njegovo srce je premišljevalo skrivnostne besede.

Bolj srečen, in če je mogoče še bolj zbran, je bil samo takrat, kadar je klečal pred tabernakeljnom; drugače je bila molitev sv. rožnega venca njegovo največje veselje. Sv. rožni venec mu je bil kakor duhovna lestvica, po kateri se je dvigala njegova duša vsak dan v nebesa, k Jezusu in Mariji. Pater Cepari, ki je bil njegov predstojnik in je tudi popisal njegovo življenje, pravi o njem: „Če je Berhmans molil sveti rožni venec, ni videl in slišal nobene zemeljske stvari.“

Rožni venec, molitev — to mu je bilo najljubše opravilo; če je bil od učenja utrujen, je molil rožni venec, in utrujenost ga je minula. Ker se je zelo pridno učil, ga je večkrat bolela glava; ob takih trenutkih je prenehal z učenjem in začel moliti rožni venec.

Ko je bil še v novicijatu, so ga časih poslali s tovarišem v bližnje vasi otroke učiti katekizma. Govoril je preprosto, a njegove besede so bile duhovno pomaziljene, in ljudje so ga poslušali z velikim veseljem. Najrajši je govoril o Mariji. Med otroke je delil podobice, svetinjice, najrajši pa molke, in ob enem jih učil, kako se moli rožni venec.

Marijo je tako ljubil, da se je zavezal z obljubo: če mu bo dano, da bi kedaj kaj napisal, bode njegova prva knjiga posvečena Marijinemu brezmadežnemu spočetju. To obljubo, ki so jo našli po smrti med njegovimi listi, je podpisal s svojo krvjo.

Pa tega ni čakal, da bi bil kedaj kaj pisal. Zgodaj je dozorel za nebesa, in Marija je poslala angele, da so to izvoljeno lilijo nedolžnosti presadili iz doline solz na nebeški vrt. Umrl je, ko je štel komaj nekaj mesecev nad dvaindvajset let.

Tisti dan pred smrtjo so ga vprašali, katera pobožnost mu je največ pomagala na poti do svetosti. Sveti Janez Berhmans je odgovoril: „Največ mi je pomagala pobožnost do prečiste Device Marije.“

Iz Boga se nikar ne norčuj!

V Košicah na Ogerskem so bili l. 1891. v hiši pri Ladislavu Vargu nekega poletnega dne ravno pri večerji, ko je zunaj razsajala huda nevihta. Gospodinja se je vselej pobožno prekrižala, kadar se je zabliskalo. Zidar, Jože Novak, ki je z družino skupaj večerjal, se je smejal, češ, čemu dela križe; on sam, tako je pristavil, bi rad videl, da bi ga strela ubila. Komaj je to izpregovoril, kar se posveti in trešči v hišo. Zidar, ki se je norčeval iz znamenja sv. križa, se je zgrudil mrtev na tla. Gospodarja in družino je strela omamila, samo gospodinji se ni prav nič žalega zgodilo.

Spomenik presv. Srca Jezusovega v Bosni.

Spoštovani bravci „Venca“ radi znajo in izvedó, kako se čast in slava božja in krščanska verna pobožnost širi in napreduje po svetu, posebno pa v krajih slovenskih in jugoslovanskih. Zato opišemo veliko cerkveno svečanost in slovesnost, katere se je dogodila v novi rimsko katoliški župniji, med razkolniki in muhamedanci v mestu Prijedoru, v jugoslavenski Bosni.

Ubogi delavski katoličani, stanujoči tukaj med drugoverci, imamo sedaj svojo cerkev. Bogu hvala! In Bog obilno plačaj vsem onim, kateri so nam za to hišo božjo milodarno pripomogli! Tudi „Venec“ je k temu pripomogel.

Češčenje presv. Srca Jezusovega se dandanes mnogo razširja in napreduje, posebno pa v okrajinah jugoslovanskih — hrvatskih. Tudi mi revni katoličani iz štirih narodnih vej, od velikega slavenskega drevesa, zbrani v novo katoliško župnijo, smo želeli imeti v novi cerkvi vidno podobo in verno-pobožno izpodbudljiv spomenik presv. Srca Jezusovega; toda sami ga nismo mogli dati napraviti; velespoštovane osebe iz Slovenije so nam tudi v to blagodušno pomagale.

V tukajšnji novi cerkvi sv. Jožefa, oziroma v cerkvi svete nazaretske Družine, se je sestavilo iz kamenene tvarine mogočno podnožje, pred kojim je oltarna menza iz iste tvarine, oboje po stari krščanski rimski obliki in slogu. Na tej častiti podstavi je skupina sv. podob, kipov, v sredini lepo podnožje s preprogo pogrnjeno, na njem veličastni prestol, na prestolu sedi podoba Jezusa Kristusa kot Kralja večne slave z vidnim presv. Srcem njegovim. Obleko ima pa tako-le: belo mašno albo, s srebrnimi, kakor vtaknimi okraski; okolo ramena ima višnjevo štolo, katera je na prsih navskriž položena, na štoli je zlata vinska trta z grozdem in pšeničnim klasjem; ogrnjen je s svitlo-rdečim plaščem, pluvijalom, z zlatimi olepšavami. Tam, kjer se štola na prsih križa, je vidno presv. Srce, obdano s solničnimi žarkí, iz njega plamti ogenj božje ljubezni s križem v sredi. Obličje podobe Jezusove je miloerno, ljubeznivo, modro in prijazno, kakor najlepšega izmed človeških sinov, iz kojega se pa zaznava i božanstvo; — primerna in dostojna podoba poveličanega Boga - človeka, Kristusa z vidnim Srcem njegovim.

Pred podnožjem in prestolom ob strani klečita dva ljubljena služabnika, ki sta ga na zemlji verno posnemala, dva serafina v človeškem telesu: sveti Frančišek Serafinski in sv. Anton Paduanski. Oba zreta hrepeneče, ljubeče, proseče in verno-pobožno, sveto-navdušeno v presv. Srce Kralja večne časti; roki imata na prsih vdano in s spoštovanjem navskriž položeni. Sv. Frančišek ima v ranah na rokah in nogah žeblje, pred seboj redovno knjigo, mrtvaško glavo in križ; sv. Anton pa dve knjigi in lilijo

Veličasten, vzvišeno lep in mnogo pomenljiv je monumentalni spomenik, postavljen v večo čast in slavo presv. Srcu Jezusovemu, pa v spomin na dovršeno 19. stoletje, začetek 20. veka, 25letni jubilej sv. očeta Leona XIII.; nadalje: v spomin na posvečenje naše župnije, vseh katoliških Jugoslavenov presv. Srcu Kristusovemu; pa tudi v vedni spomin hvaležnosti in molitve za vse žive in umrle dobrotnike in dobrotnice te cerkve in njenih naprav.

Svečano in slovesno je bil ta spomenik med primernim, navdušenim sv. govorom odkrit in blagoslovljen. V praznik presv. Srca Jezusovega je bila tukaj prvokrat javna največa svečanost in slava Srcu Boga - človeka, Odrešitelja našega. To slovesnost je poveličal prěsvitli gospod oče škof naš, ki je prišel k temu prazniku z več mašniki. Sam mil. gospod nadpastir je govoril tehtni in mnogopomenljivi slavnostni govor o presv. Srcu Jezuso-

vem, opravil najsvetejšo daritev na oltarju pred spomenikom in pobožnost v čast presv. Srcu.

Ko je ubogo verno ljudstvo, zbrano v cerkvi, zagledalo odkriti spomenik s skupino sv. podob, je glasno vzdihnilo in počastilo presveto Srce Jezusovo v krásni vidni podobi, ter svetega ginjenja so tekle solze iz oči. Ta slavnostni dan je došla prva procesija častivcev presv. Srca pred veličastni spomenik.

Častitamo Slovincem! Zakaj podobe za ta spomenik so vrlo cerkveno umetniško izdelane od spretnih rok slovenskih; napravil jih je umetnik Jožef Grošel, podobar v Selcih pri Škofjiloki. Do sedaj po tej sestavi, obliki in skupini še nikjer v Avstriji nimajo takega spomenika presv. Srca Jezusovega. Škoda, da niso bile te podobe v skupini v glavnem mestu Ljubljani na ogled izpostavljene.

Sedaj izpodbuja tukaj ta veličastni in znameniti sv. spomenik srca revnega vernega ljudstva k večjemu bolj gorečemu in pobožnejšemu češčenju, spoštovanju in nasledovanju presv. Srca Jezusovega. To češčenje se množi in razširja s pomočkom tega vidnega spomenika v tej pokrajini. Presveto Srce Jezusovo obilno pomilosti in povrni vsem, ki so za veličastni spomenik z darovi pripomogli!

Manjka še nebo nad prestolom Jezusovega Srca in rožnivenške Kraljice, manjkajo še marsikatero naprave in oprave v novi cerkvi, pa vsaj dva zvana v zvonik; potem bode ta cerkev popolni dar presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Devici in sv. Jožefu.

Čudovito se kaže Previdnost božja pri stavbi te cerkve in nje naprav tukaj, kjer prej katoličanstva ni bilo, v teh okolščinah, v revščini in pomanjkanju, v tem malo in slabo vernem času! Bogu hvala! Fr. A. B.

Naznanila in poročila.

Razstava cerkvenih oblačil, katero je priredila bratovščina svetega Rešnjega Telesa, bo letos od 28. julija do 2. avgusta in sicer v škofiji, drugo nastropje, v veliki dvorani. Otvorili jo bodo slovesno presvitli knezoškof dne 28. julija s pontifikalno sveto mašo pri nunah ob 8. uri. Prijatelji cerkvene umetnosti in sploh vsi, ki se zanimajo za prelepo bratovščino presv. Rešnjega Telesa, so k tej otvoritvi uljudno povabljeni, tem bolj, ker velja v proslavo jubileja sv. Očeta.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 31. julijem in 1. avgustom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 8. ura: v čast preblaženi Devici Mariji.

Štirinajsti redni shod moških častivcev presvetega Rešnjega Telesa bo v nedeljo 3. avgusta v šentjakopski zakristiji točno ob polu 11. uri dopoldne.

Možje in mladeniči, udeležite se tudi tega shoda prav v obilnem številu in pripeljite mnogo novih udov seboj.

Iz Št. Petra pri Gorici. Veliko lepih in zanimivih dopisov iz vseh slovenskih krajev je že bilo v „Vencu“, le z Goriškega ni čuti skoro nobenega glasu. Vendar pa bi se motil tisti, kateri bi iz tega sklepal, da pri nas povsem spimo. Sicer moramo priznati, da se ne moremo še meriti s Kranjci, ki so nam res v zgled, vendar pa se je začelo tudi pri nas, zlasti v slovenskem delu dežele, versko življenje zelo lepo razcvitati.

Marijinih družb imamo menda osem, in upati je, da se tem pridružijo kmalu še nekatere. Še bolj se širi bratovščina vednega češčenja. Na stotine pobožnih molivcev se zbira deloma vsako nedeljo in praznik, deloma na prvo nedeljo v mesecu po raznih cerkvah, kjer je vpeljana večna molitev. Pri nas v Št. Petru smo s tekočim letom pričeli javno in skupno moliti Jezusa, pričujočega v najsv. zakramentu. Molitveno uro imamo vsako prvo nedeljo v mesecu, in hvala Bogu, vedno več se jih zbira okolo tabernakeljna. Ko smo pričeli, nas je nekoliko skrbelo, češ, ali bo pa šlo, kajti v bratovščini vednega češčenja je bilo prej le nekaj oseb vpisanih, a kmalu smo se prepričali, da je bil naš strah prazen. K vsaki molitveni uri pride več molivcev, in nad 60 knjig „Večne molitve“ je že med ljudstvom, in še vedno se novi oglašajo. Želeti je le to, da bi pristopilo več mož in pa mladeničev. V ta namen se priporočamo v prijazen spomin vsem častivcem presv. Rešnjega Telesa.

P. Z.

Iz Idrije. Razdelili so se slednjič težki oblaki, kateri so celi dan zagrinjali nebo, in ljubko solnce je posijalo tako prijetno v malo skrito mestece, kakor bi se hotelo s prebivalci vred veseliti in pripravljati na nenavadno redko slavnost.

Idrijska Marijina družba si je napravila krasno družbeno zastavo, katero so dne 21. junija blagoslovili sami prevzvišeni knez in škof. K tej slavnosti so prišle tudi Marijine družbe iz Planine, Črnega vrha, Logatca, Žirov, Spodnje Idrije in Ledin. Štiri družbe so prišle celo s svojimi zastavami.

Reči smemo, da je bilo ginjeno marsikatero srce, ko se je pomikal dolgi sprevod Mariji posvečene mladine iz cerkve sv. Trojice proti farni cerkvi. Ponosno so plapolale zastave, kakor bi nas opominjale, da smo mi, Marijine hčere — enake vojakom, katerim pa se ni bojevati za časno, temveč za večno zmago, za neminljivo čast in slavo. — O Mati naša! Pomagaj nam vojskovati se srčno, neustrašno in stanovitno! Po blagoslovljenju zastave bil je tudi sprejem novih udov, žená in deklet.

V čast došlim družbam smo napravile zvečer igro s petjem in deklamacijo; žal, da za take slovesnosti nimamo primernejših in večjih prostorov.

Drugi dan je bila slovesna procesija sv. Ahacija. „Take slovesnosti pa še ni bilo v Idriji“, so govorili ljudje. In v resnici, toliko število Marijinih otrok združenih pod zastavami v našem mestu do sedaj še ni bilo. Naj bi spomin na ta slavni dan vse dobre otroke Marijine potrdil v češčenju do nebeške Matere, vse mlačne pa izpodbudil k večji gorečnosti.

Proti večeru so se poslovili od nas prevzvišeni knezoškof. Njih zadnje besede so vzbudile v naših srcih novo željo, katere nočemo pozabiti, temveč delati na to z molitvijo in zgledom, da se tem preje vresniči, željo namreč, da bi se vzdramili in osrčili tudi naši mladeniči, zbrali se v kolikor mogoče veliko četo, katera bi naj nosila ime: „Idrijska družba Marijinih sinov!“

Otrok Marijin.

Šmarije pri Ljubljani. Novo bandero si je omislila Marijina družba mladeničev in deklet v Št. Jurju. Delo so prav okusno in po nizki ceni izvršile frančiškanke v Ljubljani. Bandero je blagoslovil na nedeljo sv. Trojice č. g. dekan Matej Šitar po kratkem izpodbudnem nagovoru. Zelo hvalevredno je, da so nekateri Št. Jurski fantje stopili pod Marijino zastavo.

Kje ste pa vi, Šmarski mladeniči? Ali bo prigovarjanje vaših duhovnih pastirjev ostalo glas vpijočega v puščavi? —

Iz Frankolovega. Na praznik Srca Jezusovega zjutraj je gromenje topičev celi župniji in še dalje na okrog naznanjalo, da se bo vršila pri nas posebna svečanost. Ljudstvo je prihajalo v procesiji pred župnišče, kjer je stala nova podoba Srca Jezusovega. Pristopili so možje in vzdignili podobo

ter jo slovesno nesli v cerkev. Tukaj so g. župnik blagoslovili podobo, potem pa imeli kratek govor, kako moramo častiti Srce Jezusovo. Nato so sprejemali nove ude v bratovščino Srca Jezusovega in Srca Marijinega. Vse ljudstvo je glasno za gospodom župnikom molilo posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Med sv. mašo je imela bratovščina skupno sv. obhajilo, in tudi mnogo drugih je pristopilo k mizi Gospodovi.

Presv. Srce Jezusovo, katero župljani z veliko pobožnostjo in marljivostjo vsako nedeljo časté in molijo, naj po Mariji rosí prav obilnega blagoslova na našo župnijo.

Hčerka Marijina.

Obrekovavka.

Duhovnik z Nemškega je pred tremi leti v nekem listu *) povedal tole zgodbo, o kateri pravi sam, da je vsa resnična: Šel sem obiskat svojega prijatelja, duhovnika. Dolgo se že nisva videla, zato sva imela drug drugemu marsikaj povedati. Popoludne greva malo ven na polje sprehajat se. Kar nenadoma prijatelj umolkne, kakor da se mu je kaj zgodilo. Za trenotek sem čakal, potem pa ga vprašam: „Kaj pa je, prijatelj?“

Pokazal mi je molčé tja proti križu ob stezi, kjer je čepela starka z zmršenimi lasmi in molila. Potem pa mi reče napol glasno: „Ali vidiš ono žensko tamle pri križu?“

„Da, vidim, toda kaj je to čudnega?“

„Povedal ti bom doma. Sedaj me nikar ne izprašuj; starka tenko sliši.“

Obrnila sva se proti domu in molčala sva vso pot. Radoveden sem bil, kdo je ona starka in zakaj se je prijatelju lice tako izresnobilo in skoraj pobledelo, ko jo je ugledal.

Ko sva dospela v župnišče, je prijatelj začel pripovedovati: Kadarkoli vidim ono žensko, me vselej nekamo čudno pretrese. Doma je iz dobre hiše, dobro je bila izgojena, in večkrat je imela priliko, da bi se bila omožila. Pa noben ženin ji ni bil povšeč in tako je ostala sama. Staremu župniku, ki je bil pred menoj v tem kraju, je umrla sestra, ki mu je bila za gospodinjo v hiši; in tedaj je župnik moral iskati pripravne osebe, ki bi namesto rajne sestre mogla gospodinjiti. Kar pride nekega dné Ana B., tako je starki ime, v župnišče.

„Slišala sem, da potrebujete kuharice“, začne Ana.

„Da, potreboval bi je“, odgovori župnik.

„Poznam osebo, ki bi bila dobra za Vas.“

„Tako? Hvaležen Vam bom, če mi jo dobite.“

„Gospod župnik, ali bi bili z menoj zadovoljni? Doma me ne potrebujejo, omožiti se nočem, in prišla mi je v glavo misel, da se Vam ponudim v službo.“

Stari gospod je bil v zadregi in ni vedel, kaj bi odgovoril. Poznal je Anó že prej, njeno vedenje mu ni ugajalo. Za nekaj časa reče: „Ali ste pa pomislili, da služba v župnišču ni lahka? Doslej ste bili v domači hiši, nikoli ne pri tujih ljudeh. Težko bi vam bilo tukaj, ko bi morali bolj sami zase živeti in manj zahajati med svet.“

Nekoliko razburjena seže Ana vmes: „Gospod župnik, kaj pa mislite o meni? Če me ne marate, povejte mi naravnost. Gotovo ste slišali kaj slabega o meni.“

„Tega ne“, reče župnik, „Vi ste me napak razumeli. Sicer mi je pa ljubše, če svojo ponudbo umaknete; zdí se mi, da bi pri meni ne bili za-

*) Stimmen vom Berge Karmel, 1899, S. 277.

dovoljni. Moja plača je majhna; preprosta oseba je bolj pripravna za gospodinjstvo v moji hiši. Hvala Vam za ponudbo, a jaz Vas ne morem sprejeti v službo.*

Ana je jezna odšla. Bila je užaljena; doslej se je delala ponižno, tedaj pa je pokazala, kako strašno je bila napuhnjena. Župniku ni hotela odpustiti, da je ni sprejel v službo. Do tedaj je bila vajena, da se je vsaka stvar zgodila, kakor je ona hotela. Vsa iz sebe od jeze, je šla v bližnje mesto, da bi si tam pri prijateljicah olajšala srce. Kaj je tam govorila, se je hitro zvedelo. Hudobni jeziki so si začeli pripovedovati grde reči o starem gospodu župniku. Odkod vsa ta govornica, je župnik precej uganil. Iz mesta so mu prihajala tudi žaljiva pisma, brez podpisov seveda. Par dni pozneje je stvar prišla v časnike, in pisali so najgrše reči o duhovnikih, menihih in nunah. Gospod župnik je bil najslabši človek na božji zemlji. Malovredni ljudje, in kje ni takih, so si izmišljali vse mogoče in nemogoče stvari; po sili so hoteli župnika pregnati iz tega kraja.

Obrekovanje je rodilo svoj sad. Fara se je razcepila: eni so bili za župnika, drugi proti njemu. Prepira ni bilo ne konca ne kraja. Največ je pa trpel nedolžni gospod župnik. Štirinajst dni potem so ga nesli pokopat. Malo pred smrtjo je rekel ljudem, ki so bili pri njem: „Jaz sem nedolžen; vse, kar govoré o meni, je izmišljeno in zlagano. To mi je storila hudobna ženska, ki se je hotela maščevati nad menoj. Naj ji odpusti Bog, kakor odpuščam jaz njej in vsem, ki so me žalili.“

Gospod dekan, ki je pokopaval rajnega župnika, je govoril strašno pretresljive besede: „Gorjé obrekovavcem in lažnikom! Naj sprejme Bog brezmadežno življenje nedolžnega moža kot dar za to, da bo dal tem grešnikom milost izpreobrnjenja. Vrnite čast rajnemu gospodu, ki ga je pokopalo obrekovanje! Amen!“

Tisti trenotek je tam pri zidu nekdo zavpil. Ljudje so se ozrli in videli tam — Ano B. Ni ji dalo mŕú; na tihem je bila prišla na pokopališče in se postavila tam ob zidu, da bi slišala, kaj bo rekel gospod dekan. „Gorjé obrekovavcem!“ te besede so veljale njej. Obšla jo je groza, — zmešalo se ji je v glavi. Vsa iz uma je bežala črez polje v gozd. Peljali so jo v hišo za blazne. Polagoma se je nekoliko pomirila in prišla je zopet domov. Moli, a v cerkev ne gre nikoli. Če vidi duhovnika, zbeži pred njim. Ljudje pravijo, da se ji prikazuje rajni gospod župnik in ji grozi s povzdignjeno roko. Če je res, ne vem. To pa je res, da ne govori z nobenim duhovnikom. Stara je sedaj 65 let.

Prijatelj je umolknil. Tisti večer nisva bila več vesela.

Za uslišano molitev

se zahvaljujejo: B. A. žalostni Materi božji, sv. Jožefu in sv. Ant. P. za pomoč v vseh gimnazijskih letih, zlasti pa, da je srečno dostal zrelostno preskušnjo. — Štiri izprašane učiteljske kandidatinje presvetemu Srcu Jez., blaženi Devici Mariji, sv. Jožefu in našima posebnima zaščitnikoma Baragu in Slomšeku za pomoč pri zrelostni preskušnji. — Neka oseba presv. Srcu Jez., Mariji prečisti Devici, sv. Jožefu, sv. Ant. P. in sv. Luciji, da so se ji zboljšale bolne oči. — H. D. pražkemu Jezuščku, lurški Materi božji in sv. Antonu P. za veliko milost. — A. L. presv. Srcu Jez. in preč. Devici, da je bil brat previden in vdan v božjo voljo ob smrti uri. — B. L., dekle iz Marijine družbe v Z., prečisti Devici za veliko dušno milost. — Neka oseba z Goriškega, ki je pred več meseci bljuvala kri, pa je po prošnji lurške Matere božje popolnoma ozdravela, tako, da sedaj zopet lahko dela. (Dalje prihodnjič.)